

3:15-18 "Six Barleys" (continued)

1. Talmud, Sanhedrin 93a-b

מאי 'שש השעורים'? אילימא שש שעורים ממש, וכי דרכו של בועז ליתן מתנה שש שעורים? אלא שש סאין. וכי דרכה של אשה ליטול שש סאין? אלא רמז רמז לה שעתידין ששה בנים לצאת ממנה שמתברכין בשש שש ברכות, ואלו הן: דוד ומשיח דניאל חנניה מישאל ועזריה. What are "these six barleys"? If you will say it means six actual stalks of barley, would it be Boaz's way to give a gift of six stalks of barley? Rather: six *se'ah*. But is it a woman's way to carry six *se'ah*?! Rather: He hinted to her that six sons would emerge from her who would be blessed with six blessings each: David, Mashiach, Daniel, Chananiah, Mishael and Azaryah.

2. The traits

David	Shemuel I 16:8	Music, gibor chayil, warrior, wise speech, attractive, Gd is with him
Mashiach	Yeshayah 11:2	Knowledge, understanding, counsel, strength, daat, awe of Gd
Daniel, etc.	Daniel 1:4	No blemish, attractive, all knowledge, daat, madda, self-control

3. Malbim to Ruth 3:15

נראה שהיה מדת קב שהוא ששית הסאה, שכן היה דרכם לחלק מדה גדולה לשש חלקים כמ"ש (יחזקאל מה:יג) "וששיתם את האיפה", והמדה הזאת נקראת "שש". והדין הוא שאין פוחתין לעני העובר ממקום למקום מכר המחזיק חצי קב, ונתן לנעמי ורות קב שהוא מזון סעודת שחרית לשתייה, ובוזה גילה שיגמר הדבר היום ולא יצטרכו על סעודת הערב.

It appears that this was a *kav* measure, which is one-sixth of a *se'ah*, for that was their way, to divide a large unit into sixths, as in Yechezkel 45:13 "And you shall divide the *ephah* in sixths." This measure was called "a sixth". And the law is that one may not give a transient pauper less than a *kikar*, which is half a *kav*. He gave Naomi and Ruth a *kav*, which is food for breakfast for the two of them. Thus he demonstrated that the matter would be resolved that day, and they would not need [more] for the evening meal.

Scribal issues (k'ri uk'tiv, k'ri v'lo k'tiv, etc.)

4. Rabbi Avraham Ibn Ezra to Shemot 21:8 (extended commentary)

[אשר לא-לו יעדה] ודע, כי "לו" קרי, וכתוב הוא בפנים באל"ף, ובחוץ בוי"ו. ואמר הגאון כי שני טעמים יש לו, כמו "הוא עשנו ולא אנחנו" (תה' ק:ג). הטעם האחד כי אנחנו לא עשינו עצמנו. והשני, כי לו אנחנו. והנכון בעיני, כי זה השני הוא האמת לבדו. וככה וכולם.

Know that it is read as *lo*, and written in the text with an *aleph*, and outside [spoken] with a *vav*. And the Gaon said that it has two meanings, like in Tehillim 100:3, "He made us, and לא us" – One meaning [written] is "We did not make ourselves," and the second [pronounced], "We are His". To me, it appears correct to say that only the second meaning is correct, and so in all of them.

5. Talmud, Nedarim 37b-38a

מקרא סופרים ועיטור סופרים וקריין ולא כתיבן וכתבן ולא קריין הלכה למשה מסיני... קריין ולא כתיבן: "פרת" דבלכתו (שמואל ב ח), "איש" דכאשר ישאל איש בדבר האלקים (שם טז), "באים" דנבנתה (ירמי' לא), "לה" דפליטה (שם נ), "את" דהגד הוגד (רות ב), "אלי" דהגורן (שם ג), "אלי" דהשעורים (שם), הלין קריין ולא כתבן. וכתבן ולא קריין "נא" דיסלח (מלכים ב ה), "זאת" דהמצוה (דברים ו), "ידרוך" דהדורך (ירמי' נא), "חמש" דפאת נגב (יחזקאל מח), "אם" דכי גואל (רות ג). הלין כתבן ולא קריין.

The reading of the scribes, the 'ornamentation' of the scribes, and that which is read but not written, and that which is written but not read, is law given to Moses at Sinai... Read but not written are Shemuel II 8, *ibid.* 16, Yirmiyahu 31, *ibid.* 50, Ruth 2, *ibid.* 3, *ibid.* 3, these are read but not written. And written but not read are Melachim II 5, Devarim 6, Yirmiyahu 51, Yechezkel 48, Ruth 3, these are written but not read.

6. Three explanations for this "Halachah l'Moshe miSinai"

- Gd showed all future generations to Moshe, and he conveyed the text (Torah Temimah to Ruth 3 #5)
- The Great Assembly was as authoritative as a law credited to Moshe (Aleh Tamar to Yerushalmi Taanit 4:1)
- The Halachah l'Moshe miSinai is that the text should have two layers, in general (Maharal, Tiferet Yisrael 66)

7. Maharal, Tiferet Yisrael 66

רוצה לומר שהלכה למשה מסיני שהספר שנכתב ברוח הקודש יהיה מתוקן הכתיב כאשר ראוי, והקרי כאשר ראוי. ומביא למשל בלבד איזה המלות כתיבן ולא קריין, ואיזה מלות קריין ולא כתיבן, ואין אלו מלות בעצמם הם הלכה למשה מסיני...

Meaning, that it is a law given to Moses at Sinai that a book written with Divine inspiration should have the text as appropriate and the pronunciation as appropriate. And [the Talmud] brings, only as example, some words which are written but not read, and some words which are read but not written, but these words themselves are not a law given to Moses at Sinai...

8. Talmud, Shabbat 104a

מנצפ"ך צופים אמרום? ותיסברא והכתיב "אלה המצות" שאין הנביא רשאי לחדש דבר מעתה! אלא מיהוה הואי מידע לא הוה ידעין הי באמצע תיבה הי בסוף תיבה, ואתו צופים תקנינהו. ואכתי אלה המצות שאין הנביא רשאי לחדש דבר מעתה! אלא שכחום וחזרו ויסדום. [Final] mem-nun-tzadi-peh-kaf were said by the prophets? Could that be? But it is written, "These are the mitzvot" – for a prophet may not create anything new from then on! Rather, [final letters] existed, but they did not know which forms to use mid-word and which to use at the end of a word, and the prophets came and enacted them. But still: "These are the mitzvot" – for a prophet may not create anything new from then on! Rather: They forgot them, and then re-established them.

9. Talmud Yerushalmi Taanit 4:2

שלשה ספרים מצאו בעזרה: ספר מעוני וספר זעטוטי וספר היא. באחד מצאו כתוב "מעון אלקי קדם" ובשנים כתיב [דברים לג כז] "מענה אלקי קדם", וקיימו שנים וביטלו אחד.

They found three Torah Scrolls in the *Azarah*... In one of them it said מעון and in the other two it said מענה, so they maintained the two and annulled the one.

10. Radak, Introduction to Tanach

ונראה כי המלות האלה נמצאו כן לפי שבגלות ראשונה אבדו הספרים ונטלטלו, והחכמים יודעי התורה מתו, ואנשי כנסת הגדולה שהחזירו התורה ליושנה מצאו מחלוקת בספרים והלכו בהם אחר הרוב לפי דעתם, ובמקום שלא השיגה דעתם על הבירור כתבו האחד ולא נקדו או כתבו מבחוץ ולא כתבו מבפנים, וכן כתבו בדרך אחד מבפנים ובדרך אחר מבחוץ.

It appears that these words are thus because in the first exile, books were lost and they were moved around, and the scholars who knew Torah died, and the Great Assembly who restored Torah to its original state found disputes between the texts, and they followed the majority as they understood them. And where they did not have a clear grasp, they wrote one [version] and did not assign it vowels, or "wrote" it outside and not inside, and so they wrote in one way inside and in another way outside.

11. Abarbanel, Introduction to Yirmiyahu

ואמנם בחקוי והשלמות הג', שהוא ביושר הכתב ודקדוקו אחרת גם כן שירמיהו לא נשלם בו מהסב' אשר זכרתי, רצוני לומר להיותו נער כשהתחיל לנבא ולזה לא למד בדקדוק הלשון ובסדר הכתיבה כראוי, והנה יורה על זה הקרי וכתב, וכתב ולא קרי, וקרי ולא כתיב, שתמצא בספרו יותר מבשאר הנביאים...

וקודם שהתעורר עזרא לעשות הנקוד והטעמים וסופי הפסוקים, עיין במקרא, והדברים אשר נראו אליו זרים כפי טבע הלשון וכוונת הספור חשב בעצמו שהיה זה לאחד מב' סבות, אם שכייון הכותב בדברים הזרים ההם סוד מן הסודות מסתרי התורה כפי מעלת נבואתו ועומק חכמתו, ולכן לא מלאו ידו לגשת ידיו למחוק דבר מספרי האלקי, כי הבין בדעתו שבחכמה יתירה נכתבו כן ושלסבה מן הסבות נכתבו האותיות החסרות והמיותרות והלשוניות הזרים ההם, ולכן הניחם בכתב מבפנים כמו שנכתב, האמנם שם מבחוץ הקרי שהוא פירוש הכתוב הזר ההוא כפי טבע הלשון ופשיטות הענין...

But the third form of perfection, which is in writing in a straight and precise way, I think that Yirmiyahu also lacked that, for the reasons I have mentioned – meaning, that he was a youth when he began to prophesy and so he did not learn precise language and proper writing. This is demonstrated by the read-written, written-but-not-read, read-but-not-written, which is found more in his book than in the other prophets...

And before Ezra was aroused to set vowels and cantillations and ends of verses, he examined the text, and that which seemed strange to him in terms of the nature of language and intent of the story, he thought it was for one of two reasons. Either it was that the writer intended strange things, which are secrets from the hidden elements of Torah, according to the level of his prophecy and depth of his wisdom, and so [Ezra] did not take on the task of actually erasing it from the texts of Gd, for he understood that it was written with greater wisdom and that for some reason the missing

and added letters and strange forms were written. And so he left them in the text inside as written, but on the outside he placed the pronounced word, which explains that strange word according to the nature of language and the simple narrative...

12. Abarbanel, Introduction to Yirmiyahu

ואפשר עוד לומר שלא נכתב בספרי הקודש תורה ונביאים וכתובים דבר בטעות ושגיאה, אבל שכל המלות והתיבות הזרות בלשונם ובכתיבתם כתבום הנביאים כן בכוונה וחכמה ולסבה מהסבות, ואנחנו לא נדע כי הם מסתרי התורה והנבואה וידיעתנו קצרות מהשיגם. האמנם הסופר עזרא במופלא ממנו לא דרש, והניח הדברים כמו שנכתבו כדי שירמזו לענינים שכוונו בהם הנביאים והמדברים ברוח הקודש, אבל הוא רצה לפרש המלות ההם כפי הפשט והוא מה שעשה בקרי.

And it is also possible to say that there are no mistakes in any of the holy texts of Tanach, but that all of the words that are strange in their language and writing were recorded by the prophets thus intentionally and wisely and for some reason, and we cannot know it, for these are hidden elements of Torah and prophecy and our knowledge is too limited to grasp it. But Ezra the Sofer did not analyze that which was beyond him, and he left words as written to hint to that which the prophets and those who spoke with Divine inspiration intended, but he wanted to explain those words according to the *peshat* level, and that is what he did with the pronounced form.

13. Maharal, Tiferet Yisrael 66

מי שיודע דברי חכמה יודע דבר זה. דע כי הכתיב הוא מצד הספר, כי לא שייך כתיבה רק בספר. וכל ספר קדוש הוא ספר של חכמה. אבל הקרי אינו נחשב ספר, רק שקורים בני אדם בפה הענין אשר נכתב בספר. ולכך, אף אם לפעמים נכתב בכתיבה לשון אחר, בשביל שבא לרמוז שום חכמה או דבר עמוק, דבר זה שייך בכתיבה, שהספר הוא ספר חכמה, וכאשר יתבונן בספר ימצא החכמה. אבל כאשר בא לקרות בספר בלבד, ראוי שיהיה נקרא בלשון יותר מובן, כי היה רחוק אותו לשון מן קריאת בני אדם.

One who knows matters of knowledge will know this. Know that the written form is from the text, for writing can only happen in a text. And every sacred text is a text of wisdom. But the pronounced form is not actually the "text", only that people read aloud that which is recorded in the text. Therefore, even if sometimes a different language is recorded in order to hint to some matter of wisdom or depth, that relates [only] to the writing, for the text is a text of wisdom, and one who looks at the text will find wisdom. But when one comes only to read from the text, it is appropriate that this be read in language that will be more comprehensible, for that [written] text is far from people's reading.

Review questions from Chapter 3

- 1) What were the three goals of Boaz marrying Ruth?
- 2) Why did Naomi wait until the end of the harvest to approach Boaz?
- 3) If Ploni Almoni is a closer relative, why does Naomi go to Boaz?
- 4) What was Naomi's plan?
- 5) What makes Boaz special, such that he does not act as Lot and Yehudah did?
- 6) What is the meaning of calling Boaz a *gibor chayil* and Ruth an *eishet chayil*?
- 7) What is the role of the "six barleys" that Boaz gives to Ruth?
- 8) Why do we have the *k'ri uk'tiv* textual oddities of Ruth?

Outline of Chapter 4

4:1-6	Ploni Almoni declines to redeem
4:7-10	Boaz acquires the right to redeem, and to marry Ruth
4:11-12	Blessing by the local population
4:13	Ruth and Boaz marry
4:14-17	Ruth and Boaz have a son, who is viewed as Naomi's
4:18-22	The Davidic dynasty

4:1 He who must not be named?

14. Midrash, Ruth Rabbah 7:7

ר' יהושע אומר פלוני אלמוני שמו. ר' שמואל בר נחמן אמר אלהים היה מדברי תורה. אמר: "הראשונים לא מתו אלא ע"י שנטלו אותן ואני הולך ליטלה? חס לי ליטלה, לית אנא מערבב זרעיית! איני מערבב פסולת בבני!" ולא היה יודע שכבר נתחדשה הלכה עמוני ולא עמונית מואבי ולא מואבית.

Rabbi Yehoshua said: His name was Ploni Almoni.

Rabbi Shemuel bar Nachman said: He was mute of Torah. He said, "The first ones did only because they married [Moabites], and I should now marry her? Spare me from marrying her, I do not want to mix up my descendants! I do not want to mix dross into my descendants!" And he did not know that the law had already been renewed: Amoni and not Amonit, Moavi and not Moavit.

15. Malbim to Ruth 4:1

וענין "אלמוני" היינו קשר כמו "מאלמים אלומים", כי דבר מן הקשר שיש לו עם גאולתו שיפלא ויברר דבר זה:

The meaning of "Almoni" is a bond, like "we were binding [*me'almim*] sheaves", for [Boaz] spoke of his bond with his redemption, which would be clarified [*pelel*].

16. Shemuel I 21:3, Melachim II 6:8-9

ויאמר דוד לאחיקלף הכהן המלך צנני דבר ויאמר אלי איש אל ידע מאומה את הדבר אשר אנכי שלחתי ונאשר צויתך ואת הנערים יודעתך אל מקום פלני אלמוני:

ומלך ארם היה גלחם בישראל וינעץ אל עבדיו לאמר אל מקום פלני אלמוני תחנתי: וישלח איש האלקים אל מלך ישראל לאמר השמר מעבר המקום הזה כי ישם ארם נחתים:

17. Rashi to Ruth 4:1

פלני - מכוסה ונעלם לשון (דברים יז) כי יפלא (בראשית יח) היפלא מד' דבר:

אלמוני - אלמון מבלי שם:

Ploni – Covered and hidden, like "When it is beyond you *ki yipalei*" and "Is anything beyond Gd *Hayipalei meiHashem davar*".

Almoni – Widowed, without a name.

18. Ralbag to Melachim II 6:8

...ואלמוני היא ג"כ מענין ההסתר וההעלם והוא נגזר מהאלמות כאלו יאמר שלא ידובר בזה כלל, כדי שלא יודע לאיש. או אפשר על זה הענין בעצמו כי אל"ף אלמוני בזה המקור ישמש במקו' עי"ן כמו "עלמוני" והוא ענין "נעלם".

And *ilmui* is also a kind of hiddenness, from muteness, something which will not be spoken of at all, for it will be unknown. Or it is like this – the א of אלמוני is like the ע of עלמוני, like *ne'elam*-hidden.

19. Reasons for anonymity

Bereishit 5:4 And he produced sons and daughters

Bereishit 24:2 And Avraham said to his servant, the elder of his house

Bamidbar 11:24 And he gathered seventy men from the elders of the nation

Bereishit 18:2 And behold, there were three men

Shemot 2:1 And a man went from the house of Levi, and he took a daughter of Levi.

Devarim 25:10 And his name shall be called in Israel, "the house of the one whose shoe was removed"

20. Rashi to Ruth 4:1

ולא נכתב שמו לפי שלא אבה לגאול:

And his name is not recorded, because he did not want to redeem.